

(א) [למקן ד'ה] (ב) [מסדרין פט' פ"ה] (ג) [ש"ס] (ד) [מסדרין פט' פ"ה] (ה) [מסדרין פט' פ"ה] (ו) [מסדרין פט' פ"ה] (ז) [מסדרין פט' פ"ה] (ח) [מסדרין פט' פ"ה] (ט) [מסדרין פט' פ"ה] (י) [מסדרין פט' פ"ה] (יא) [מסדרין פט' פ"ה] (יב) [מסדרין פט' פ"ה] (יג) [מסדרין פט' פ"ה] (יד) [מסדרין פט' פ"ה] (טו) [מסדרין פט' פ"ה] (טז) [מסדרין פט' פ"ה] (יז) [מסדרין פט' פ"ה] (יח) [מסדרין פט' פ"ה] (יט) [מסדרין פט' פ"ה] (כ) [מסדרין פט' פ"ה]

הנהגות הב"ה

(א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

גליין הש"ס

(א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

ליקוטי רש"י

(א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

ביצד העדים נעשין וזמטין ב' גמרא מפרש מאי קאמר: את איש פלוני. כן: שהוא בן גרושה. בפנינו נתגרשה. אמו (א) קודם שגלה והרי הוא חלל ופסול (ב) אין אומרים. אם החזנו וכן כהנים יעשה וכן בן גרושה ותולדה (ג) לקיים צו כאשר זמנו אלף סופג את הארבעים וצנן גמרא מפרש טעמא: שחייב גלות. שהרג את הנפש בשוגג: ג'ה' ה"ג האי כיד און העדים נעשין וזמטין מיבעי ליה ועוד דקמין לקמן (ד) ה'ה' אלף אמרו להם כ'ו: ביצד אין העדים נעשין וזמטין מיבעי ליה. דהא לא מקיימת צו כאשר זמנו: ועוד. מאי קא צני תנא כיד נעשין וזמטין הא קמני לה לקמן כיד דין וזמטין דקמני בתמני' אלף אמרו להם המומינים איך אתם מעידים עדות זה והלא הייתם עמנו ואנו היום נמקום פלוני כ'ו: היתם קא'. מקמנדרין פליק דמן בשליה אלו הן הנמנעין דהא קומא דסנהדרין דים וזמטין שגמטו במקל מדין הוזה דקמני כל הוומנין מקדימין לאותה מיתה ולומר אין להם לפנות מיתה אחרת אלף משמיין לאותה מיתה שגמטו צה דטע דין: הוין מוומנין בת בהן. נשואה שא"פ שגמטו דניה לשריפה על פיהם הם נחנקו כדלפין הם (ד) ה'ה' היא בשריפה ואין טעלה בשריפה אלף נחנק כאשר אשת איש והוומנין משמיין למיתה שמיטת את הטעל דכתיב כאשר זמנו לעשות לאחיו ולא לאחיות אחרים וקאמר הכה עד ים וזמטין אחרים שאין מקיימן צו דין הוזה כלל אלף מלקות ועלה מפרש כיד אומן העדים שאין מקיימן צו דין הוזה נעשין וזמטין מעידים אטו כ'ו: ואלא דורש. ואם תפשוהו חלל והוא כהן פסקת את זרעו לעולם: בעינין כאשר זמנו. והוא זמנו לפסול את הנדון ואת זרעו: הבה"ה אינו מתחלה. כהן הטעם את הגרושה שמתלה את זרעו אין הוא עמנו מתחלה מן הכהונה (א) הבה"ה ואלא דורש. עד וזמנו שגלה חלל ולא חילולו אינו דין כ'ו: אם כן. זה נעדים וזממין טעלה תורת הוומנין ומה

ביצד העדים נעשים וזמטין מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו *אלא לוקה ארבעים מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות אין אומרים יגלה זה תחתיו אלא לוקה ארבעים: ג'ה' הא כיצד אין העדים נעשים וזמטין מיבעי ליה ועוד מדקמני' לקמן אבל (א) אמרו להם האך אתם מעידים שדרי באותו היום אתם הייתם עמנו במקום פלוני הרי אלו וזמטין דאלו אין וזמטין (ב) תנא היתם קא' כ'ו: הוומנין מקדימין לאותה מיתה ד'ה' מוומנין בת בהן ובועלה שאין מקדימין לאותה מיתה אלא למיתה אחרת ויש עדים וזמטין אחרים שאין עושין בהן דין הוזה כל עיקר אלא מלקות ארבעים כיצד מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו אלא לוקה את הארבעים מענה מלי א"ר יהושע בן לוי (אמר ר"ש בן לקיש) דאמר קרא "ועשיתם לו כאשר זמנו לו ולא זרעו" וליפסלוהו לדידה ולא ליפסלו לזרעיה בעינין כאשר זמנו לעשות וליכא בר פרא אומר ק"ו ומה הבה"ה אינו מתחלה הבא להחלל ולא חילול אינו שלא יתחלה מתקין לה רבינא אם כן במלת תורת עדים וזמטין ומה

מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין אומרים כ'ו: מיתה כיון דלם החזנו אין נעשין גרושה ותולדה א"כ גם בשלם יומו אך עדות על פיהם כן גרושה (א) דהכי הוא הלכות ואמאי הא הויה לא יעשה שאלא יוכל להווינה ואין זה עדות" *ו"ל כיון דלוקין הוי כאשר זמנו והוי שפיר אתה יכול להווינה וקשה דל"כ מאי קאמר פרק הוי טרקין (פסחין דף מה) גבי עדי נערה המאורסה דליה לא מינקטל דכיון דליה לא מינקטלי משום שיעול ולמר לאסרה על בעלה בלתי והויה לה עדות שאי אתה יכול להווינה ומאי קאמר והא מ"מ לוקין ו"ל דהתם כיון שצריך לחייבה מיתה וחזנו להרוג את הנפש לא מייקס כאשר זמנו נמלקות דהא צה"ה כתיב" נפש גנש גבי הוזה עדות נפשו ולא תשיב ידו להווינה נמלקות אלף הכה שלם כיון אלף לשויה כן גרושה וכן תולדה דליכא כ'ו: אלף נעמלם כיון שלקו תשיב שפיר עדות שאתה יכול להווינה ויע"ל דגבי עדות דין גרושה ותולדה לא חיישין כלל בלתי יכול להווינה דמייסא נפקא לן בדעין עדות שאתה יכול להווינה ממאשר זמנו והא מוכח בגמרא דכאשר זמנו לא נכתב לגבי עדות דין גרושה (ג) ולא קלי כלל עליה צווס דז שבעלם אלף התם גבי נערה המאורסה דלי כאשר זמנו קלי נמי עיילין דלם" התרו בה מינקטלי אינה בשבטו ואלו אינה בלל חזנו (והתם מיידי בלל התרו וכוין דכאשר זמנו קלי עליה"ו) לכך צעין אתה יכול להווינה ויש לקרקק אמאי לא נקט מעידין אנו באיש פלוני שהוא ממזר כ'ו: דהוה שייך דין ציראל בן צנחניס וכן גרושה לא פסול אלף בנחניס ויש לישב דנקטיה משום דקאי חזמני בת כהן כדאיתא בגמרא ולכן נקט מידי דשייך בנחניס: **מעידין** אנו באיש פלוני שהיה גלות. וא"ת היאך הם יכולים לחייב גלות צדוקות והא יכול

הנהגות וציונים (א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

מיתות כיון שישא דמיתות בכל חייבי מיתות. מה"ה (א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

לומר מיד הייתי כדאמר גבי אכלת חלב כ"כ דבנא מיעל (דף ג:) ו"ל דמיידי כשראו צו רגלים לדבר שנשמתו הברזל מקחו ואיכא למימר דלא (א) נחמין אלף קשה מהא דתנן פרק אלו הן הגולין (לקמן דף ט:) דשונה אינו גולה לאו כי האי גוונא דומיא דלויכז גולה ואמאי אינו גולה כיון דרשו דהוי רגלים לדבר וי"ל דשאי שונה דיש לו לומר טפי דבשנאה הכה ועוד ו"ל דמיידי שפיר דליכא רגלים לדבר והשנאה נישא משנא ומ"מ אויב גולה כיון דשתיק בשאמרו לו העדים נדרי"ה אי הוה אמר לא הרגתיו יכול לתקן ולומר לא הרגתיו שוגג אלף מיד כמו (א) בלא אכלתי חלב אלף כיון דשתיק כהודאה דמאי" (א) בלא חזמטין מקדימין *אותה מיתה. פ"ה (א) הקוטרם שאין להם נם והמלקות וקשה דמאי קמ"ל פשטא ונכחמות" פירש"י שרעה לומר מקדימין שלא יעט דין וגם ו"ל קשה דמאי לך פירש"י (א) דהקוטרם הכי פירושו דהוי אתה חייב למיתתו ונכחמות" (א) שהמיתו אלף דהוי אלף אינו יכול אפ"ה נמיתם בכל מיתה שטבל כדמתיא הכה תכה" (א) וקשה דלמדין פרק נגמר דין (פסחין דף ט:) דרועה וגואל הדם הו"ב כחוצין הנאון כחאד וכן קשה דנחוספתא (פ"ה דסנהדרין) תניא אלף חזמטין שאין (א) אתה יכול להמיתן צמיתה הכחוסה צהן אתה ממיחם בכל מיתה ודריש ליה מן קרא דזעזרת הרע מקרבך ואמאי (ג) הוי רועה וגואל הדם ב' כחוצין הנאון כחאד ומדין ד"ר יוסף דרועה וגואל הדם הו"ב כחוצים הנאון כחאד לענין שלא נלמד שאר מומות מהם להמיתם אף צמיתה שאינה מד' מיתות ב"ד אלף מד' מיתות ב"ד פשיטא נמיתם" כלל חייבי מיתות (א) דרשנין לאחיו ולא לאחיות וא"ת למה לו דרשנין לאחיו ולא לאחיות פשיק ליה מדין אלף ולא צעלה נמיתם צהן אלף חזמטין וי"ל הוילי חזמטין אלף לאחיו ולא לאחיות שריפה לא יבא לחוקימי מיעוטא דהא אלף צעולה ולא ממעטיין וזמטין (אלף מן (י) אחיו" (א) אלף כיון דכתיב אחיו דרשנין נמי מהיא למעטי וזממיה אלף קשה כיון דכתיב אחיו דרשנין נמי מהיא היה מדין קריין ציה לאחיו אלף אם לא היה מדין על פי עדותן כיון שהיה קטן כן ט' שנים ויום אחד" או שלם הכירו הצועל לא קריין ציה לאחיו קמ"ל היא ולא (י) וזמטין למעטי וזמטין כל ענין ומתחלה היה ר"י מסופק צהאי מילתא ושבו פשטא מפרק נגמר דין (פסחין דף ט:) דקאמר מיתה אחת מעין שמי מיתות כיון כהן וצעלה או צהן חזמטין (א) וזמטין והשחת להם ליה וזממין וזמטין חסוקין ליה דליכא שמי מיתות בלא וזממין מיתות הטעל שהוא צנחן אלף שעה מיה דלדריי כיון דליכא שמי מיתות שבעלם כיון שאם כדפירשמי ואפ"ה קאמרי" וזממין וזמטין צנחן אלף דהוה וזמטין צנחן אפ"ה דליכא שמי מיתות שבעלם: **ועוד** דברתי קצין. פיר"ה (א) הקוטרם דמאי צני כיד וכו' הא קמני (ט) לקמן וכו' ועוד ים לפרש ועוד כלומר ואם תמלא לומר דלשון הוזה הוא זה אינו דעל כרחק דין הוזה קאמר דקמני ולאומי קושייתא קמייחא: **בעינין** כאשר זמנו וי"כא. קשה היכא שמעדין שהוא מזרי שני דליין נאון לפסול ודעו כי אם לפסול א"כ נפסול וי"ל דמ"מ אשתו נפסקת דפסקה צדיחא וכתיב ועשיתם לו כאשר זמנו לו ולא לאשתו: ומה

מיתות כיון שישא דמיתות בכל חייבי מיתות. מה"ה (א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

הארכנו (מסכתא ג'ה' (א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

הארכנו (מסכתא ג'ה' (א) [תוס' ד"ה] (ב) [תוס' ד"ה] (ג) [תוס' ד"ה] (ד) [תוס' ד"ה] (ה) [תוס' ד"ה] (ו) [תוס' ד"ה] (ז) [תוס' ד"ה] (ח) [תוס' ד"ה] (ט) [תוס' ד"ה] (י) [תוס' ד"ה] (יא) [תוס' ד"ה] (יב) [תוס' ד"ה] (יג) [תוס' ד"ה] (יד) [תוס' ד"ה] (טו) [תוס' ד"ה] (טז) [תוס' ד"ה] (יז) [תוס' ד"ה] (יח) [תוס' ד"ה] (יט) [תוס' ד"ה] (כ) [תוס' ד"ה]

תלמוד בבלי <עון וחזר> - זו מכות תלמוד בבלי עמוד מס' : 16 הודפס ע"י אוצר החכמה

[illegible]

רבינו חננאל

איכא דאמרי המלוה חבירו (בש)
משפחות. אומר ר"מ דהלל
מסייע ליה וקשיא ללישנא קמא (6) וכן
(כסף^ל) כי ילוו ולא משפט
המוסר שטרותיו ל"ב. פירש
הקונט' דהייט פרוחטל
נראה דהא במקטת שביעית
(פ"מ מ"ב) תני המוסר שטרותיו ל"ב
ידר קנתי פרוחטל איט משמט
אלמא תרי מיני נינהו לך נראה
דתרי מיני נינהו ומוסר שטרותיו
ל"ב מדאורייתא איט משמט:
ושמואל אומר אין לו עליו
אותה. וא"ת מי
דמי הכא השביעית ודאי עקר אבל
התם מי יימר דעקר בראמר' בזהב
(י"ב דף סא:) [שמא לא יט ב' אונאה^ל]
י"ל דה"ג מי יימר דעקר שמא
יפרע לו קודם:

על מנת שאין בו אומאה דדי י"ט

— **זו אונאה.** פ' הקוטרס על
מנהג כו' כלומר אזי מצטייך מאונאה
שאין זו והרי יש זו אונאה^א דהוא
דמקח טעות שבהם (ג) ולא נראה דהיי
דמנהג ה"ז על מנהג שלה משמט
שביעית שביעית משמט ובהם לא
שייך טעמא דמקח טעות^ב ולכך פ'
רשב"ם ע"מ שאין זו אונאה משמע
שלא יחול איסור לאו דלא חזי על
המקח וע"כ הוא חל שאין יכול
לצטל (ג) מאונאה^א אונאה ע"מ שאין לך
עלי אונאה כלומר שלא תחזע לי
האונאה אלא תמחול לי תנאי קיים
הה"ז על מנהג שלה משמט שביעית
כלומר שלא יחול איסור שביעית אם
לאקם ממך אחר השמטה שביעית
משמטו והשתא יחא שכן שוין:
אמר

לֹא עָלִיו אוֹנָאָה עַל מִנַּת שְׂאִי
שְׁלֹא תִשְׁמַמְנִי בִשְׁבִיעִית אִין
שְׁבִיעִית מִשְׁמַמְתּוֹ תֵּנָּה ^אהִמְּ
מִל' יוֹם סָבַר רַבָּה בְּר בִּר חֲנַנְ
עֲבָד אֵינִישׁ דְּמִרְחָ דְּכֹתֵב שְׁמִי
אִמְר לִיה רַב הִכִּי אִמְר חֲבִיבִי
תֵּנִיֹּא נִמְי הִכִּי הַמְלוּה אֶת חֲבִיבִי
אֶחָד הַמְלוּה בְּשִׁטְר וְאֶחָד הַמְ
תִּיתִיב ^באֲרַעֲיָךְ עַד דְּמִפְּרִישׁוּ
דְּבִנְן הַמְלוּה אֶת חֲבִירוֹ סָתָם ^ג
בְּשִׁטְר וְאֶחָד הַמְלוּה עַל פֶּה אֶ
מִזְמִשְׁמִשְׁמִע שְׁנֵאמֹר קִרְבָּה שְׁנָת
תִּלְמוּד לְזִמְר שְׁנָת הַשְׁמַמְתָּה לְ
זִו הַמְלוּה אֶת חֲבִירוֹ סָתָם שְׂאִי
וְאִמְר רַב יְהוּדָה אִמְר רַב ^דהִמְּ
חֲבִית א"ל ^הזֶה חֲבוּר זֶה אֵינִי
וְיִמְרֵאִיהֶן כְּמִרְאָה יִין וְנִפְּלוּ לְמִקְ
מִי צָבַע פּוֹסְלִין אֶת הַמְקוּה בְּ
דְּבִי חֵיִיא הוֹרִידוּ אֶת הַמְקוּה

שם יום כישנה השומרים שנה: אמר רב הוחנה בית דה
מרתא: ויהי חייבו ומגפת החבית אינה חיבור. אמר
והגלו למקוה אל פסולו. ולא דמי למי צבע פוסלי
א"א מדינא סוקר. איז והחיי ר' חייא והחידו א דת
נאמריה. וסוקר ר' דאמר כי יחזקן פן בדר ור' ד

למנשיה הירשטא רנא: (3) כיה דרשת רבתי ורשת גלגל מנא
ההה סלה אל האב בשמיטת. כי שמיטת סוף מן בשמיטת
מגופא. מנא. למה מן ההה עמא ואלימ' שמיטת

(ד) לעשר שנים אין שביעית
ה' כלשנא בתרא דה"ל מחמי
זהרות הגיה ר"ח¹² ומן עשר
בחלי ימיו יעוצנו¹³:

יִאֲמְרוּ דְהִשְׁתָּא, כְּשִׁיעִית לֹ
לְנִשּׁוּ בְלֹא שְׂבִיעִית נְמִי אִין
לֹא יִגּוֹשׁ לֹא קָרִינָן בִּיה שְׂמִי
בִּיה קָרָא לֹא יִגּוֹשׁ בְּזִמְמִי

ואע"ג דהשתא לא קרינן ביה ^א לא יגוש סוף אתי לידי לא יגוש מתיב רב כהנא אומרים כמה אדם רוצה ליתן ויהיו אלף זה בידו בין ליתן מכאן ועד ^ב יום ובין ליתן מכאן ועד עשר שנים ואי אמרת שביעית משמטתו כולוהו נמי בעי שלומי ליה אמר רבא הב"ע במלוה על המשכון ובמוסר שטרותיו לב"ד רתנן ^א המלוה על המשכון והמוסר שטרותיו לב"ד אין משמטין איכא דאמרי א"ר יהודה אמר שמואל המלוה את חבירו לעשר שנים ^ב אין שביעית משמטתו ואע"ג דאתי לידי לא יגוש השתא מיהא לא קרינן ביה לא יגוש אמר רב כהנא אף אנן נמי תנינא אומדין כמה אדם רוצה ליתן ויהיו אלף זה בידו בין ליתן מכאן ועד ל' יום ובין ליתן מכאן ועד עשר שנים ואי אמרת שביעית משמטתו כולוהו נמי בעו שלומי ליה אמר רבא הב"ע במלוה על המשכון ובמוסר שטרותיו לב"ד רתנן המלוה על המשכון והמוסר שטרותיו לב"ד אין משמטין ואמר רב יהודה אמר שמואל האומר לחבירו ע"מ שלא תשמטני שביעית שביעית משמטת לימא קסבר שמואל מתנה על מה שכתוב בתורה הוא ^א וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל והא איתמר ^ב האומר לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה רב אומר היש לו עליו אונאה ושמואל אומר אין לו עליו אונאה הא איתמר עלה ^ג אמר רב ענן לדידי מפרשא ליה ^ד מיניה

דשמואל^א על מנת שאין לך עלי אונאה אין
בו אונאה הרי יש בו אונאה ה"נ^ב על מנת
שבעית משמטתו ע"מ שלא תשמטני שבעית
זה את חבירו סתם אינו רשאי לתובעו פחות
הקמה דרב למימר ה"מ במלוה בשטר דלא
בציר מתלתין יומין אבל מלוה על פה לא
האחד המלוה בשטר ואחד המלוה על פה
יו סתם אינו רשאי לתובעו פחות משלשים יום
זה על פה אמר ליה שמואל לרב מתנה^ג לא
לה להא שמעתא מנא הא מילתא דאמור
אינו רשאי לתובעו פחות מל' יום אחד המלוה
ול' דכתיב^ד קרבה שנת השבע שנת השמטה
השבע איני יודע שהיא שנת שמטה אלא מה
ימר לך^ה שמטה אחת שהיא כזו ואין
רשאי לתובעו בפחות משלשים יום^ו דאמר מ
ותח בית הצואר בשבת חייב חמאת מתקוף לה
חבור ואמר רב יהודה אמר רב שלשת לוגין מ
ה לא פסלוהו מתקוף לה רב כהנא וכי מה בין ז
שלשת לוגין א"ל רבא התם מוא דצבעא מקרי^ז
אמר רבא לא קשיא הא רבי יוחנן בן נורי הא

ליקוטי רש"י המבוא על הש"ס
 דלת קרינה על לא י
 ששם. ממחר שם פרוקטא ח"ט
 ולקמן מוקי דש כח וידע להספק
 בתורה ונאמר בש"ס. וידע מנעם
 והנהיג מנחם לרש"י דמנעם מלח
 יש לו צדקה. דמנעם על שם חורב
 שון מחילה וצדקה אלא לשון חנינה
 חורב לממרי [והוא]. השוהה ביר
 מה נפשי ויטו גמר מלאכה. מה
 כח הנגד כשנאמר חורב חורב [שם חורב]. ה
 חורב חורב [שם חורב]. חורב חורב.
 חורב חורב [שם חורב]. חורב חורב.

קרינא ביה לא יגוש שהרי אם בא
יכול לא אמרי' כיון דלא קרינ' ביה
דקוף אחי לדי לא יגוש והכי משמע
דעכו כי קרא שמטה קודם לכן:
מוסר שטרותיו לביד. הוא פרוחל
שהתקן הלל שכתוב צ מוסרני לכם
פלוגי ופלוגי הדיין'ן שצמקוס פלוגי
שכל חוב שיש לי שאגבנו לא זמן
שאלתה' צ אין משימיני. דלא קרינ'
ביה לא יגוש שכרי יגוש מוצב
כלום: דרורי מפרשא די בר אין לו
עליו אונאה. שהמתנה על מה שכתוב
במורה חנאו קיים ואם לאמר לו ע"מ
שאין צ אונאה אין זה מתנה שימחול
לו אונאתו אלא הוא התנה עמו
שאינו אונאו במכר זה והרי אנו
רואים שיש צ אונאה ונחאי נעדה
שמואל דיש לו עליו אונאה הי"ג אם
לאמר לו לזה הלוגי^ט על מנת שלא
שמטני אתה שביעית חנאו הוא
הוא ואיני'ן שחבתי לו מה שחבתי

הנחות חב"ח

השביעית אינה מסורה בידו להחנות
שלא חתא השביעית משמטת לפיכך
אין כאן תנאי: חביבי. מרגום של
דודי¹² רבי חייא-אמי אביו היה¹³
שהוא בנו. שהרייה שנה: הפותח

תורה אור תשל"ם

(א) וְהָיָה דְבַר הַשִּׁשָּׁן
שְׂבוּתוֹ קֵל בְּגֵל מִשְׁ
יָדוֹ אֶשֶׁר יִשָּׂא בְּרִשְׁתּוֹ
אֶת שֵׁשׁ אֶת רַעוֹ וְאֵת
לְבָבוֹ בִּי קָרָא שִׁשְׁתִּי
לֵב: (יחזקאל יב)

בין זה למנוחת החבית. דלממרין
נפרק חבית שנשברה (שנת דף קמז).
דממין לרשעה נצבת נסמין לפתוח
למ החבית: זה. דמית הלואר היה
חיסור הלכך פתח חיסור קדש הוא
אכל המנופה אע"פ שהיא מנופה על
פי החבית נטיט אין זה חיסור והוא

תגרות וציורים

[illegible][illegible]

